

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH - 709 - 42 (3)/16/BS

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2016 r.

DECYZJA DIH-2 NR 62/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.) w związku z art. 46 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2015 r., poz. 584 z późn. zm.), art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. *Prawo energetyczne* (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) oraz art. 5 ust. 2 i art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (Dz. U. z 2016, poz. 1059 j. t.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 13 lipca 2016 r., przedsiębiorcy SPRINT OIL SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 1 lipca 2016 r. (sygn. BN.8361.180.2016) wstrzymującej świadczenie usług polegających na obrocie olejami napędowymi bez wymaganej koncesji na obrót olejami napędowymi na stacji paliw przy ul. Ogrodowej nr 1 w Kostrzynie nad Odrą, należącej do przedsiębiorcy SPRINT OIL SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą,

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, działając na podstawie upoważnienia nr BN-216/2016, przeprowadzili w dniach 23 czerwca – 1 lipca 2016 r. kontrolę w zakresie legalności działalności gospodarczej prowadzonej przez przedsiębiorcę

SPRINT OIL SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą (dalej także: „Strona” lub „Przedsiębiorca”).

W toku kontroli stwierdzono, że Przedsiębiorca prowadzi sprzedaż paliw ciekłych na stacji paliw bez wymaganej przepisami prawa koncesji. Posiadana przez Stronę koncesja na obrót paliwami ciekłymi nr została udzielona dla przedsiębiorcy SPRINT OIL SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą na obrót paliwami ciekłymi na okres od 3 kwietnia 2012 r. do 3 kwietnia 2022 r. przy wykorzystaniu samochodu ciężarowego o numerze rejestracyjnym i numerze identyfikacyjnym W wyniku weryfikacji zapisów pkt 1 „Przedmiot i zakres działalności” ww. koncesji stwierdzono brak wpisu dotyczącego obrotu olejami napędowymi na stacji paliw przy ul. Ogrodowej nr 1 w Kostrzynie nad Odrą. W toku kontroli ustalono, iż Przedsiębiorca prowadzi sprzedaż detaliczną oleju napędowego na stacji paliw przy ul. Ogrodowej nr 1 w Kostrzynie nad Odrą od 1 marca 2016 r.

Strona 28 czerwca 2016 r. przesłała do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim wniosek z 2 marca 2016 r. skierowany do Urzędu Regulacji Energetyki w Szczecinie o zmianę decyzji nr z 3 kwietnia 2012 r. poprzez jej rozszerzenie m. in. o prowadzenie działalności na stację paliw położoną w Kostrzynie nad Odrą na działce nr

Sprzedaż paliwa na stacji paliw bez wymaganej koncesji stanowi naruszenie obowiązku wynikającego z art. 46 ust. 1 pkt 3 ustawy o swobodzie działalności oraz art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. *Prawo energetyczne*.

W związku ze stwierdzonym naruszeniem przepisów prawa, w trakcie kontynuowania czynności kontrolnych 1 lipca 2016 r. Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wydał na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o *Inspekcji Handlowej* decyzję o wstrzymaniu świadczenia usług w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw przy ul. Ogrodowej nr 1 w Kostrzynie nad Odrą, należącej do przedsiębiorcy SPRINT OIL SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą, którą odebrał Prezes Zarządu.

Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim zgodnie z art. 10 § 2 Kpa, odstąpił od zasady umożliwienia Stronie wypowiedzenia się w sprawie co do zebranych dowodów i materiałów, o której mowa w art. 10 § 1 Kpa bowiem uznał, że załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na interes gospodarczy państwa. Brak koncesji wypełnia przesłankę naruszenia interesu gospodarczego państwa. Zgodnie bowiem z art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego przedsiębiorstwa energetyczne, którym udzielona została koncesja wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności. Przedsiębiorca, który prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami bez wymaganej przez przepisy Prawa energetycznego koncesji, nie wnosi opłat koncesyjnych przyczyniając się tym samym do uszczuplenia budżetu państwa.

Pismem z 13 lipca 2016 r., Przedsiębiorca złożył odwołanie od ww. decyzji zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o zmianę jej poprzez uchylenie i przekazanie jej do ponownego rozpatrzenia.

Strona zaskarżonej decyzji zarzuca naruszenie przepisów postępowania administracyjnego tj.:

- a) art. 10 § 2 Kpa poprzez zastosowanie niniejszego przepisu uniemożliwiając tym samym stronie postępowania wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie, pomimo braku przesłanek przemawiających za zastosowaniem powyższego przepisu;
- b) art. 7, 77 § 1 Kpa polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego wbrew ciążącemu na organie obowiązкови w tym zakresie i w konsekwencji niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy;
- c) art. 108 § 1 Kpa poprzez nadanie zaskarżonej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie nie zachodziły żadne z enumeratywnie wymienionych w powyższym przepisie przesłanek.

Pismem z 27 lipca 2016 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.), dalej także: „Kodeks postępowania administracyjnego”, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2014 r. poz. 584 z późn. zm.) uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji i obrotu paliwami i energią.

Z kolei zasady i warunki zaopatrzenia i użytkowania paliw i energii oraz działalności przedsiębiorstw energetycznych określa ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. *Prawo energetyczne*, w której w myśl art. 32 ust. 1 pkt 4 uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami lub energią, z wyłączeniem obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekracza równowartości 10.000 euro.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Prezes UOKiK opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Kluczowymi dowodami w sprawie są: protokół kontroli z 23 czerwca 2016 r. (sygn. BN.8361.180.2016), wniosek z 2 marca 2016 r. o zmianę decyzji

z 3 kwietnia 2012 r. nr złożony przez Stronę do Urzędu Regulacji Energetyki w Szczecinie, wniosek z 2 czerwca 2016 r. o wydanie przyrzeczenia wydania koncesji na obrót benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, złożony przez Stronę do Urzędu Regulacji Energetyki w Szczecinie, oświadczenie z 9 czerwca 2016 r. o cofnięciu wniosku o wydanie przyrzeczenia wydania koncesji, złożone przez Stronę do Urzędu Regulacji Energetyki w Szczecinie, pismo z 14 czerwca 2016 r. z Urzędu Regulacji Energetyki w Szczecinie, wniosek z 24 czerwca 2016 r. o wydanie zaświadczenia, złożony przez Stronę do Urzędu Regulacji Energetyki w Szczecinie.

Odnosząc się do treści odwołania, na wstępie wypada wyjaśnić, iż z powołanych wyżej przepisów wynika jednoznacznie, iż przedsiębiorcy prowadzący obrót paliwami ciekłymi są obowiązani do uzyskania stosownej koncesji na prowadzenie tego typu działalności gospodarczej. Podjęcie przez Stronę działań w celu uzyskania takiej koncesji nie uprawnia jej do prowadzenia obrotu paliwami ciekłymi, co jednoznacznie wynika z przepisów prawa. Rozpoczęcie przez Przedsiębiorcę prowadzenia działalności gospodarczej określonej we wniosku o udzielenie koncesji na sprzedaż paliw ciekłych będzie możliwe dopiero po otrzymaniu koncesji. Bez koncesji możliwe jest prowadzenie działalności wyłącznie w zakresie obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość tego obrotu nie przekracza 10 000 euro.

Jednocześnie należy stwierdzić, iż ze zgromadzonych w sprawie materiałów wynika, że przedsiębiorca SPRINT OIL SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą, prowadzi działalność gospodarczą polegającą na detalicznej sprzedaży paliw ciekłych na należącej do niej stacji paliw przy ul. Ogrodowej nr 1 w Kostrzynie nad Odrą bez wymaganej koncesji naruszając obowiązujące przepisy prawa.

Odnosząc się do naruszenia art. 10 § 2 Kpa poprzez zastosowanie niniejszego przepisu uniemożliwiający tym samym Stronie postępowania wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie, pomimo braku przesłanek przemawiających za zastosowaniem powyższego przepisu, należy stwierdzić co następuje.

Należy podkreślić, iż z uzyskaniem i posiadaniem koncesji wiążą się obligatoryjne opłaty koncesyjne, które ponosi przedsiębiorca. Nieuiszczenie takich opłat narusza interes gospodarczy państwa. Dodatkowo, przed uzyskaniem koncesji obiekt, w którym ma być sprzedawane paliwo ciekłe poddawany jest kontroli pod kątem czy spełnia określone warunki techniczne (budowlane, przeciwpożarowe, w zakresie ochrony środowiska i inne), które muszą zapewnić dystrybucję paliwa w sposób niezagrażający życiu i zdrowiu konsumentom. Spełnienie tych wymagań technicznych musi być potwierdzone uzyskaniem właściwych decyzji i pozwoleń, a nie może opierać się na subiektywnym przekonaniu przedsiębiorcy (wyrok NSA z dnia 17 października 2006 r. VI SA/Wa 1541/06). Powyższe jednoznacznie wskazuje na wystąpienie niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz poprzez brak wniesionych opłat na naruszenie interesu gospodarczego państwa.

W orzecznictwie sądowo – administracyjnym utrwalony jest pogląd, iż zarzut naruszenia art.

10 Kpa może odnieść skutek tylko wówczas, gdy stawiająca go strona wykaże, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej dokonanie konkretnych czynności procesowych (por. wyroki NSA: z dnia 18 maja 2006 r. sygn. akt II OSK 831/05, publ. ONSAiWSA 2006 r., Nr 6 poz. 157 i z 16 października 2007 r. sygn. akt I OKS 1192/06, publ. LEX nr 427561). Jak wynika z protokołu kontroli nr BN.8361.180.2016 z 23 czerwca 2016 r. Prezes Zarządu osobiście uczestniczył w czynnościach kontrolnych, nie wnosząc uwag i podpisując go 1 lipca 2016 r. Strona nie wykazała by zastosowanie art. 10 § 2 Kpa mogło mieć jakikolwiek wpływ na wynik postępowania, co czyni ten zarzut nieusprawiedliwionym. Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej odstąpił od zasady umożliwienia Stronie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów o której mowa w art. 10 § 1, bowiem uznał, że załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na interes gospodarczy państwa. Zarzut naruszenia art. 10 § 2 Kpa należy uznać za niezasadny.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7, 77 § 1 Kpa polegającego na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego wbrew ciążącemu na organie obowiązкови w tym zakresie i w konsekwencji niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, należy stwierdzić co następuje.

Wyrażona w art. 7 kpa zasada postępowania administracyjnego odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 77 Kpa, oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania.

Z kolei, wyrażony w art. 77 obowiązek zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego przez organ administracji publicznej należy rozumieć w ten sposób, że organ albo czyni to z własnej inicjatywy, jeżeli uważa za konieczne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, albo gromadzi w aktach sprawy dowody wskazane lub dostarczone przez strony, jeżeli mają one znaczenie dla sprawy (co podlega ocenie organu). Analiza zebranych w sprawie dowodów wskazuje, iż zasady powyższe zostały w pełni zrealizowane.

Kluczowym dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 23 czerwca 2016 r. (sygn. BN.8361.180.2016). Wszystkie dowody zebrano w toku postępowania kontrolnego zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności ustawą o Inspekcji Handlowej oraz aktami wykonawczymi do tej ustawy. Zebrany w toku postępowania kontrolnego materiał dowodowy był wyczerpujący, spójny i kompletny, pozwolił w związku z tym na wydanie skarżonego rozstrzygnięcia zgodnie z zasadami wynikającymi z obowiązujących przepisów.

Odnosząc się więc do zarzutu Strony naruszenia przez organ administracji art. 7 i art. 77 Kpa, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż należy je uznać za niezasadne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 108 § 1 Kpa poprzez nadanie zaskarżonej decyzji

rygoru natychmiastowej wykonalności, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie nie zachodziły żadne z enumeratywnie wymienionych w powyższym przepisie przesłanek, należy stwierdzić co następuje.

Zdaniem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów organ I instancji błędnie wskazał na art. 108 § 1 Kpa jednakże nie miało to wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie bowiem zgodnie z przepisami ustawy o Inspekcji Handlowej wszystkie decyzje wydane na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 z mocy ustawy nadany mają rygor natychmiastowej wykonalności. To charakter sprawy i prowadzonego postępowania kontrolnego przez Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej pozwala za pomocą art. 18 natychmiast zareagować i przerwać sytuację czy istniejący stan, który może zagrozić bezpieczeństwu lub naruszać interes konsumentów albo interes gospodarczy państwa.

W tej sytuacji, w świetle art. 18 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej wstrzymanie świadczenia usług polegających na obrocie paliwami ciekłymi na stacjach paliw należących do Przedsiębiorcy bez wymaganej koncesji było niezbędne z uwagi na interes gospodarczy państwa, bowiem Strona nie ponosi wymaganych prawem opłat koncesyjnych w wysokości i na zasadach prawnie określonych. Ponadto, wstrzymanie świadczenia tych usług jest konieczne ze względu na bezpieczeństwo konsumentów i ochronę środowiska, bowiem posiadanie koncesji na obrót paliwami ciekłymi potwierdza, iż należące do Strony stacje paliw spełniają wymagania związane z wykonywaniem tego rodzaju działalności i zapewniają bezpieczną obsługę konsumentów oraz właściwą ochronę środowiska.

Konkludując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylenia decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 1 lipca 2016 r. (sygn. BN.8361.180.2016) wstrzymującej świadczenie usług w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu niniejszej decyzji.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR Departamentu
Inspekcji Handlowej Anna
Janiszewska